

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. szeptember 27.
(csütörtök este)

Horváth Géza

HÉT LEVELED ÉRKEZETT!

5.

ÜZENET A TÚL ENGEDÉKENY GYÜLEKEZETNEK

Alapige: Jelenések könyve 2,18-29

„A thiatirai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Isten Fia, akinek olyan a szeme, mint a tűz lángja, és a lába hasonló az aranyérchez: Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról, és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél. De az a panaszom ellened, hogy eltúród Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek; pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából.

Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből, gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint. Nektek pedig a többi thiatirainak, akik nem fogadjátok el azt a tanítást, akik nem ismertétek meg a Sátán mélységeit — amint azt nevezik —, ezt mondom: nem vetek rátok más terhet, de amitek van, azt tartsátok meg, amíg eljövök. Aki győz, és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasveszszővel, törje őket össze, mint a cserépedényeket, ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól, és annak adom a hajnalcsillagot. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”

Imádkozzunk!

Megvalljuk, Urunk, hogy kívüled valóban nincs kihez járulnia annak az embernek, aki lelki gyógyulást szeretne az életében.

Bocsásd meg, hogy mégis olyan sokszor megpróbáltunk vagy még mindig megpróbálunk máshol keresni gyógyulást, életünkre megoldást, bűneinkre bocsánatot.

Köszönjük ennek az éneknek a szép üzenetét, hogy annak, aki bűnbocsánatot akar és örök életet, annak hozzád kell jönnie, mert csak te tudod megadni ezeket.

ÜZENET A TÚL ENGEDÉKENY GYÜLEKEZETNEK

Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy néked adatott minden hatalom mennyen és földön. Áldunk téged, hogy áll a te szent kereszted elmúlás és rom felett. Köszönjük, hogy csak egy út vezet a mennybe, és az a Golgotán visz át. Köszönjük, hogy nem lehet megspórolni a kereszttel, a veled való találkozást. Nem lehet kikerülni átszegett kezeiddel való szembesülést, töviskoronás homlokod látványát. Nem lehet, hogy a bűnbánó ember szívében fel ne fakadjon a felismerés, hogy mind, ami kín és ütés ért, magam hoztam reád. Uram, e szenvedésért lelkemben ég a vád, mert bűneink juttattak téged oda. Istennek való engedetlenségünk és a vele szemben tanúsított magatartásunk ára égett ott a Golgotán.

Köszönjük, hogy ott lesz áldássá az átok, az átkozott, elveszett, a bűnben vergődő, a tanácstalan és a megoldást kereső életnek ott van az áldás. Bocsásd meg, hogy mégis vonakodunk odamenni, pedig oly sok útmutatást hallottunk már, olyan sokszor világosan volt leírva ezen a helyen évtizedeken keresztül a Golgota kereszttje, mintha itt feszítették volna meg a mi Urunkat, Jézust. És mégis vonakodunk, mert azt hisszük, hogy a magunk útján is a mennybe érünk, és bebocsáttatást nyerünk majd. Bocsásd meg nekünk, Urunk, legfőképpen a hitetlenségünket.

Kérünk, ma is hirdettesd szent igédet, gyűjtsd meg szövétnekét. Köszönjük, hogy igéd szövétnek, lábunk előtt mécses, amely mutatja a keskeny utat hazafelé, a menny felé vivő utat. Ó erre van szükségünk, Urunk. Könyörülj meg rajtunk ezért, és ma is adj áldást összejövetelünkre, istentiszteletünkre kegyelmedből, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Isten kegyelméből ötödik este vagyunk együtt, és tanulmányozzuk a Biblia utolsó könyvének az elejét, ennek a prófétai iratnak az 1., 2. és 3. fejezetét. Ez a csodálatos mű, ami az akkori világban üldözött keresztyéneknek íródott, nekünk is drága tanításokat tartalmaz.

Jánosnak Isten Lelke úgy jelenti ki az egyházat, hogy van hét gyülekezet Kisásziában, és ezeknek kell üzennie. Ezért ennek a hetünknek az a címe: Hét üzeneted érkezett! Ezt mindenki érti, mert amikor megnyitja elektronikus leveleit, akkor ott van, hány beérkezett üzenet jött, és a telefonunk kijelzőjén is ott van, hogy hány új üzenetünk érkezett. És van olyan üzenet, amit nekünk a mennyből küldenek. Nem barátunk, nem osztálytársunk, nem házastársunk vagy a gyermekünk, hanem a mi szerető Istenünk irgalma, kegyelme és szeretete üzen nekünk. Már ez is evangélium, hogy szóba áll velünk, hogy beszél hozzánk. Már ez is örömezenet, hogy törődik velünk.

Hét arany gyertyatartó a hét gyülekezet. Ez a Bibliában az összes gyülekezetet jelenti, nemcsak ezt a hét gyülekezetet, amelyet akkor Kisásziában egy kereskedelmi út mentén sorban követték egymást, és élték a maguk életét abban a városban, ahova Isten helyezte őket, hanem nekünk, minden gyülekezetnek, minden embernek is szól. Azokat is hívogatja, akik még nem tagjai a gyülekezetnek, akik még nem ismerik Jézus Krisztust, nem gyertyatartók, nem Őt tartják magasra, nem Őt tartják nagyra, szentnek, igaznak, a bűnbocsánat Urának, Megváltónak, Krisztusnak. Mert akkor lesz igazán valaki gyertyatartó, ha Jézust Krisztusnak vallja, úrrá teszi életében, engedelmeskedik neki, és parancsa szerint jár.

Ennek a thiatirabeliekhez írott levélnek, üzenetnek az a sajátossága, hogy ez a leghosszabb üzenet. Érdekes, mert ez a város volt talán a legkisebb a hét közül. Nem

volt olyan jelentős, mint Efézus, Pergamon – akiről tegnap beszéltünk –, aki Ázsia provincia székhelye volt, és mégis ők kapják a leghosszabb levelet.

Ennek csodálatos üzenete lehet a számunkra, hogy látod, Istennek nincs nagy gyülekezet meg kis gyülekezet, nincs nagy hely, kis hely. Nincs olyan, hogy itt ezren vannak, akkor ott prédikálunk, más helyen meg heten vannak, akkor ott nem beszélünk. Isten szemében a kicsik is nagyok. És Isten szemében lehet, hogy a nagyok is kicsik. Isten nem azt nézi, amit az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, ami látszik, Isten pedig azt, ami a szívben van.

A Biblia azt mondja: ismeri az Úr az övéit. Ő világosan és pontosan tudja, hogy kik azok, akik hűségesen imádkoznak, könyörögnek, élnek a hívó keresztyén életet. Thiatira ilyen volt. Kicsi volt és mégis hosszú levelet kap. A Biblia így mondja: Ne mondd azt, hogy kicsi vagy, hogy jelentéktelen vagy, hogy az én ügyemmel nem gondol Istenem. Ahogy Izráel népe gondolta a vándorlás során: Isten elfelejtkezett róluk. Elfelejtkezhetik-e anya a gyermekéről? Én terólad el nem feledkezem.

Ott van a próféciában, hogy te, Betlehem semmiképpen sem vagy a legkisebb, mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, Izraelt. A legkisebb törzs is fontos. Isten megbízza, kiválasztja, elrendeli és ott születik meg a Megváltó, az Úr Jézus Krisztus.

Amikor Jézus megy virágvasárnap a kereszt felé, ott van már a tömeg mögötte. Ünneplik és éljenzik, és egyszer csak valaki az út mellett nyögdécsel, egy vak koldus, úgy hívták: Bartimeus. Jézus Krisztus megállítja a menetet. Odamegy Bartimeushoz és meggyógyítja. Visszaadja a szeme világát. Nem volt előkelő ember, egy vak koldus volt, és mégis fontos volt Jézusnak. Megáll a virágvasárnapi menet.

Ha te úgy érzed, hogy veled senki nem törődik, ha úgy érzed, hogy egyedül vagy, úgy érzed, téged senki nem szólított meg, akkor hadd mondjam: ez nem igaz, mert Jézus üzen neked. Egy valaki megszólít, az aki azt mondja: Tudok rólad, tudok az életedről, a cselekedeteidről, tudok a te dolgaidról. Tudom, hol laksz, mit csinálsz, tudom, hogy hűséges vagy-e. Egy valaki biztos, hogy megszólít: az élő Úr, az egyház Ura, aki jár az arany gyertyatartók között.

Thiatirának más a helyzete, mint Efézusnak, ahol a nagy Artemisz, Diana templom van. Más a helyzete, mint Pergamonnak, ahol ott van a nagy Zeus oltár. Jönnek a zarándokok, és úgy tartják, mint búcsújáró helyet: oda feltétlenül el kell menni és a pogány istent imádni.

Thiatirában ilyen nincs. De Thiatirának is megvan a nehézsége. Ez a hét levél, ez a hét üzenet azt mondja nekünk: keresztyén egyház, keresztyén gyülekezet vedd tudomásul, hogy nem tudsz olyan helyre menni a világon, ahol nincs nehézsége a hívó népnek. De nem tudsz olyan helyre sem menni, ahol ne kapnál megtartatást, kegyelmet és védelmet a te Uradtól, Jézus Krisztustól. Az egyik helyen a pogány isten a baj és a neki való hódolat, Thiatirában más volt a helyzet. Ott is volt baj, ott is volt panasza Jézusnak, mert ott is meg kellett állnia a hívó embernek.

Nincs olyan hely, ahol a hívónek ne lenne nehézsége, de nincs olyan hely, ahol a hívó ne maradhatna meg, és ne élhetne győztes, hívó életet. Minden levél azzal fejeződik be: aki győz, az jutalmat kap. Te is lehetsz győztes.

Thiatirában mi volt a helyzet? Ez a város azért volt érdekes, mert a gyapjúiparáról volt híres. Ott szerettek dolgozni az emberek. Nem vetették meg a munkát. Sok munkásember lakott ott. Szótták a kelméket, a különböző textildolgokat. Adták-vették, kereskedtek vele. Szorgalmas emberek lakták ezt a várost.

ÜZENET A TÚL ENGEDÉKENY GYÜLEKEZETNEK

A Cselekedetek könyvében ki az az asszony, aki Európa földjén először megnyílik az evangélium előtt? Lídia az. Ő innen származott. Azt olvassuk, hogy a Thiatirából származó bíboráros asszony volt Lídia, az első európai keresztyén, akinek megnyitotta a Szentlélek a szívét, miközben Pál apostol prédikálja a folyóvíz mellett Isten igéjét. Megtörténik a csoda. Ez az üzletasszony, aki talán már le is telepedett Filippi-ben, és Thiatirával tartja a kapcsolatot, egyszer csak felfigyel az evangéliumra, és házába fogadta Pálékát

Thiatira ilyen város volt, és a történelem azt mondja róla, hogy ezek a mesterek céhekbe tömörültek, és ez azt jelentette, hogy aki ott meg akart élni, annak be kellett lépnie ezekbe a munkásszervezetekbe. Ott maszek nem lehetett senki. Ezek a szervezetek összezártak, és ott nem lehetett boldogulni máshogy.

Ebből még nem is lett volna baj, mert Thiatirában be is vették a keresztyéneket. Nem mondták azt, hogy keresztyén vagy, nem jöhetsz. Ott nem volt nagy üldözés. Ott nem ez volt a probléma, hanem az, hogy amikor beléptek ezekbe a munkásszervezetekbe, akkor a pogány emberek – nyilván többségük pogány volt – a maguk isteneinek áldoztak.

Levágta egy állatot, annak egy részét feláldozták a bálványáldozati oltáron, a többi meg megették. És ezek a lakomák, mert ne csak együnk, igyunk is, ezek a mulatságok az éjszakába mentek, és paráznaságba torkolltak. Aztán jöttek a testi dolgok. Egymás után minden. Ezek voltak „a Sátán mélységei”. A keresztyéneknek, a hívőknek ez volt a problémája, hogyan kell megélni itt a hitünket? Mert itt csak kétféle megoldás van: vagy azt mondja, amit a világ szokott: hinni a templomban kell. Megvan az életünknek egy templomi része, ott Isten, az isten az Úr, az úr, ott Őt imádjuk, és megvan az életünknek az ú. n. hétköznapi része, a munkásruhás része, amikor meg nem lehet megállni. Megmagyarázza az ember, ezt beláthatja mindenki, nekünk meg kell élni, be kell lépni ezekbe céhekbe. Azt kell tennünk, amit ott mondanak.

Örök probléma ez. Beszélgettem valakivel, akinél az volt a probléma, hogy a munkahelyen hétfégi tréningeket szerveznek. Elmennek egy szállodába, és a cég költségén tartanak két-három előadást. Ez nem is lenne baj, mert egy kicsit pihennek is. De ott aztán van egy kis ital, egy kis szórakozás. Esetleg egy férfi ránéz egy nőre, és bizony ebből igen sok probléma van.

Nem újkeletű Thiatirának az ügye. A hívó embernek örök kérdése: hogy jön össze a hit és az üzlet. A vasárnap és a hétköznapi. A hívó élet és a világ. Mert minden gyülekezet a világban van. Jézus Krisztus nem azt kéri az Atyától, hogy vedd ki őket a világból, hanem azt kérem, hogy őrizd meg őket a gonosztól. Jézus azt mondja: vidd a hitedet a világba. Az a baj, és Thiatirában is így volt, hogy nem ők vitték a hitüket sokszor a világba, hanem a világ hozta be a gyülekezetbe az elveit.

A Jeremiás 15-ben van ez az ige: „ők térjenek meg tehozzád, de te ne térj őhozzájuk.” Ez a nagy kérdés. Vajon a hívó olyan életet tud-e élni, hogy ezt látva dicsőítik a mennyei Atyát, és hozzá térnek, vagy pedig a világ jön be a hívó életébe? Ez nem mindegy. Ha egy láda almában van egy rothadt, akkor nem az történik, hogy a rothadt alma egészséges lesz, hanem a többi rothad meg. A hívó életnek ez hatalmas tragédiája.

Thiatirában is ez volt az egyik probléma, az egyik baj. Elkezdtek az emberek magyarázkodni: meg kell élni valamiből. Alkalmazkodnunk kell. Ha ezt kérik, megteszük. Közben megesszük a bálványhúst. És jött a paráznaság és azt mondták: nem baj,

bemegyünk a templomba, majd ott megtisztulunk. Isten előtt elrendezzük a bűneinket. Erre Isten azt mondja: térj meg! Nem akarom, hogy keveredj. Órizd meg magad a hitben, az Isten félelmében, és a szeretetében.

Igen, rettenetes dolog ez, mert mindig együtt jár. Ha valaki a világ szokását kezdi el majmolni, beáramlik a világ az életébe. És amit itt olvasunk, a paráznaságnak a kérdése, igen nagy dolog. Régebben volt egy beszélgetésem valakivel, aki azt mondta: meghívott bennünket egy baráti társaság, diplomás, értelmes emberek. Aztán elkezdtünk italozni, és kitalálták, hogy ahogy körbe ülünk, mindenki vegyen le egy-egy ruhadarabot magáról. Én felálltam, köszönöm, ebből nem kérek.

Igen, Thiatirának az ügye valami ilyesmi lehetett. Ilyen volt az Ószövetségben is, amikor Izráel népe elkezdett pogányokkal enni-inni, paráználkodni. Ez mindig együtt járt. Jézus Krisztus nem azzal törődik, hogy mit tesznek ott a céhekben, hogyan töltik el az estét, hanem Ő azzal törődik, hogy mi van a gyülekezetben. Mi van az Ő népe között. És azt mondja: ez a panaszom ellened.

Thiatira nagyon sok dicséretet kap, és ezekre a dicséretekre olyan ritkán fordítunk időt és keveset beszélünk róla. Mindig a negatív dolgokat említjük. De hát abból kell megtérni! Abból kell kijönni, azt kell letenni. Efézusnál azt mondja az Úr: elhagytad az első szeretetet, lanyhultál, visszaestél. Nem megy már a motor, csak a kerék fut még. Thiatira pont az ellenkezője. Ilyeneket mond róla Isten igéje: Tudok cselekedeteidről, szeretetedről, a hitedről, szolgálatról, állhatatosságodról, és az utóbbi cselekedeteid többek az elsőknél. Thiatira még előre is haladt, növekedett a kegyelemben.

De azt mondja: „Egy panaszom van ellened, mégpedig az, hogy Jezabelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát, és tanít, eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványhúst egyenek, és te ezt eltűröd.”

Ez a gyülekezet túl engedékeny volt. Megtűrt egy idegen tanítást a gyülekezetben. Megtűrte a jezabeli szellemet. Az Ószövetségben Aháb király felesége volt Jezabel, aki azzal a nagy ötlettel jött idegenből, a pogány hazájából, hogy Izráel népébe behozza a keveredést. És majd az izraeliek Istent is fogják imádni, meg a pogány isteneket is. Kétféle sántikálnak. Ezért mondja Illés a Királyok könyvében, hogy meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, azt kövessétek, ha Baal, akkor pedig menjetek utána.

Ez az asszony valamit tanított, mert azt mondja róla Jézus: eltántorítja szolgálóimat. Elvonja őket tőlem, az én szeretetemtől. És mi itt az igében döntő? Jézus Krisztus nem Jezabelt ítéli el, hanem a gyülekezetet, hogy megtűrte. És ez nagyon fontos dolog, amit itt olvasunk. Nem Jezabelt feddi meg, hanem a gyülekezetet, hogy eltűri — mert ezt nem szabad eltűrni.

Néhány évvel ezelőtt valaki azt mondta, hogy a tévében látott egy szörnyű adást. Kérem, írjon a tévének, hogy ezt vegyék le a napirendről. Azt mondtam neki: van azon a tévén egy gomb, ha azt megnyomja, akkor a képernyő elsötétedik. — Remélem, értitek, mit mondom. Nem mondhatjuk, hogy a tévét felrobbantjuk. Nem mondhatjuk: ne legyen internet Magyarországon, mert árad belőle a szenny és szemét is.

Jézus Krisztus nem is Jezabelt ítéli el, hanem azokat, akik megtűrik az ő tanítását. Akiket el lehet tántorítani.

Amikor az ébredés elindult, a mi falunkban, ahol szolgáltam, 48-ban, csodálatos idők voltak. — „Ha zúg az Úrnak Lelke, mennyből alájövő, szétjár éltet lehelve, ő az dicső idő.” — A kocsμάkat be kellett zárni, mert az emberek nem a kocsμάkba

ÜZENET A TÚL ENGEDÉKENY GYÜLEKEZETNEK

mentek, hanem a templomba. Nem tudták megtartani a bált, mert a fiatalok a templomban voltak.

Ma is így van. A szórakozóhelyek akkor ürülnek ki, ha majd a mi magyar népünk felébred, ha megtérünk. Ha a fiataljaink nem a szigetre fognak vágyni, hanem az Isten hajlékába jönnek keresni az Úr orcáját. Akkor lesz majd itt valami változás. Addig nem lehet mondani: zárjunk be mindent, és a világot rekesszük ki, pusztuljon minden, ami a világ. Jézus nem ezt ítélte el, hanem azt mondta: te légy tiszta a világtól. Te ne engedd be az életedbe a világot. Te vigyázz, hogy mi jön be a szívedbe, a szemed, a füled csatornáján. Mert nem tudsz olyan lakatlan szigetre menni, ahol a világ ne kísértene. Mindenütt ott van Zeusz, Baal, Asera, mert ott van a tested, ott van az óembered. Isten azt mondja: meg lehet maradni. Vigyázz, ne légy engedékeny! Az a mi bajunk, hogy túl engedékenyek vagyunk.

Gyerekkoromban a legtávolabbi kirándulás Bulgária volt. Csúcs volt, ha valaki a bolgár tengerpartra ment. De hogy egy fiú meg egy lány együtt menjen sátorozni Bulgáriába egy hétre, az elképzelhetetlen volt, mert a szülők be sem engedték volna, amikor visszajönnek. Eltelt majd huszonöt esztendő, és falun is azt mondják az emberek: a lányom és barátja is egyetemre jár, csak nem fogunk fizetni két albérletet.

Voltak nálunk régebben nyugati fiatalok, és kérdeztem tőlük: házasok vagytok? Á, nem házasodunk össze, mert akkor több adót kell fizetnünk.

Thiতিরában ez volt a baj. A pénzt fogjuk — vagy az Úrhoz ragaszkodunk? A gazdagság, az előrehaladás, a siker a fontosabb — vagy pedig az áldás? Itt ez volt a kérdés. Tudom, hogy ma is ez sokakat éget, sokaknak ma is kérdés. Ahol a pénz van, ott van a Mammon, az idegen isten. A hívó ember nem tudja, hogy most mit csináljon, hogyan lehet itt megállni, tisztának, becsületesnek maradni. Thিতিরában ez volt a gond, hogy a hétköznapi életben hogyan tudják anyagi ügyeiket Isten szerint rendezni.

Thiতিরában is ez volt. Énekeljük: dús kincséből az Úr jó békességet adjon, hogy szívünkben a kedv víg és derűs maradjon — és közben azon gondolkozunk, hogy tudunk jobban kijönni dolgokból.

Régebben a missziói telepünkön volt egy felújítás. Minden mestertől előre meg szoktam kérdezni, mibe kerül. Mert ha nem mondja, mibe kerül, az életveszély ma Magyarországon. A misszió telep felújítás közben sok minden kiderült, és szólt a vállalkozó, hogy még ezt, még azt is meg kellene csinálni, és fogtam a fejem: jaj, mi lesz a végén? És a végén két perc alatt elrendeztük, mert becsületesen megmondta: ennyit fordítottunk anyagra, munkára — és pont annyi volt a zsebemben. Megmondtam neki, hogy becsületes volt.

Hogy tudok megmaradni? Csak úgy lehet megélni, ha az ember nem becsületes? Thিতিরának ez volt a jellemzője. Azt mondja Isten ennek a gyülekezetnek, akiket sikerült eltéríteni: térj meg! Térj meg a te cselekedeteidből! — Ugyanis a Jelenések könyvében minden üzenetben arról van szó, hogy meg kellett térni a langyosságból, a gonosz cselekedetekből, az elhajlásból.

Valaki megkérdezhetné: hányszor kell megtérnünk? Mindig meg kell térni? A Jelenések könyvében az van: térj meg a te cselekedeteidből. Ugyanis a Bibliában világos, hogy az embernek egyszer határozottan és világosan át kell mennie a megtérés és újjászületés folyamatán, amit Isten végez el a szívében igéje és Szentlelke által. Akit Ő újjászül, annak örök élete van. Üdvössége van. Övé a menny örökre. Az ilyen ember is mindig visszacsúszhat azért. Nem a bűnbe, az elveszett állapotba,

oda már nem csúszhat vissza, mert Isten hatalma őrzi hit által az üdvösségre. De mivel a hívő életet harcolni kell a Biblia szerint, ez a harc nem mindig sikerül. Amikor azt olvassuk: térj meg a te cselekedeteidből, akkor erről van szó. Újból azt kell mondani: Úr Jézus, bocsáss meg nekem, ma is töröld el a vétkeket, gyűjtsd meg a szövétnekét az igének a szívemben — ezt mindig kell kérni. Mert mindig feljebb kellene emelkedni a bűn gyászos éjiből — ahogy régen egy éneke mondta ezt.

A pokolba nem csúszhatsz vissza, mert azt mondja Jézus a János 10,28-29-ben, hogy „Örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznek.” Isten téged, ha kihozott a bűnből, a kárhozatból, az elveszett állapotból és neked üdvösséget adott, akkor azt tudd meg: soha nem veszi vissza. Nem veszítheted el, de a hívő is kaphat büntetést. El kell szenvedni akkor a büntetést. A kárhozatot már nem, mert akik Jézus Krisztusban vannak, azok ellen nincs kárhozható ítélet, mert az megszűnt, az ott van a Golgotán. A mi adóslevelünk oda van szegezve a Golgota keresztyére. Áldássá lett ott az átok... Nem mindig leszek győztes, mert nem tudok mindig győzni, elbukom. Visszaesem. Azt mondja: ebből térj meg, ebből térj vissza, és az előbbieket cselekedd. Mert valamikor cselekedted. Az első szeretetet elhagytad, és oda térj vissza. Csodálatos Isten ígéjének a tanítása ilyen értelemben is.

Azt mondja azoknak, akik nem akarnak megtérni gonosz cselekedeteikből: pedig adtam neki időt, hogy megtérjen. Adott neked Isten időt? Hogyne adott volna! Kért téged az Isten? Kért. Könyörgött neked? Könyörgött. Ha meg kell büntetnie, akkor fogadd el! Legyen áldott Isten ezért az időért, amit adott nekünk eddig is, és amit adott ma este is.

„Néktek pedig, a többi thiatirainak, akik nem fogadjátok el a tanítást, akik nem ismertétek meg a Sátán mélységeit, azt mondom: nem vetek rátok más terhet.” Akik hűségesek, akik tiszták tudnak maradni, akik győzni tudnak a hitben, Isten más terhet nem vet rájuk. Ez azt jelenti, hogy ami rajtatok van, azt is én tettem rátok, de többet nem. Jó lenne meglátni, hogy minden az Úr kezében van. Lehet, hogy rugódozol ellene, de tudd meg, hogy minden az Ő kezében van: terhet ad, nyomorúságot, betegséget, hogy figyelmeztet — minden Isten kezében van. Ő a világ Ura. Azt mondja: én intézkedem, nem vetek rád több terhet.

Egy ilyen kicsi gyülekezetnek, mint Thiatira, ahol maroknyi hívő nép van, azt mondja: nem vetek rád több terhet. Tudom, mennyi teher van rajtad, és nem akarok többet rád tenni. Ez lesz a jutalmad. És a végén van itt is az ígélet: de amitek van, azt tartsátok meg, amíg eljövök. Ezt a hitet őrizzétek, senki el ne vegye a koronádat, a győzelmi koszorúdat. És aki győz és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel — ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus az Ő uralmába várja az övéit. Vele együtt uralkodunk majd, „és annak adom a hajnalcsillagot.” A hajnalcsillag pedig Jézus Krisztus. Ő mondja a Jelenések könyvében: Én vagyok Dávidnak gyökere és ága, amaz fénylő, hajnali csillag. A hajnalcsillag minden időben azt jelentette, hogy vége lesz az éjszakának és közeledik a nappal.

Azt jelentse nekünk ma este: tudd meg, vége lesz az éjszakának, vége lesz ennek a világnak. Elmúlik ez a világ és ennek kívánsága is. De aki az Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké. Elmúlik majd az éjszaka, amikor jön a fényes nap, és a hajnalcsillag ennek a biztosítéka és záloga. Jön majd egy olyan fényes nap, amely maga Jézus Krisztus, mert a Bárány lesz annak szövétneke, annak napja el fog jönni. Ez olyan bizonyos, mint ahogy a hajnalcsillag jelzi: közeledik a hajnal, és tú-

ÜZENET A TÚL ENGEDÉKENY GYÜLEKEZETNEK

nőben van a sötétség és éjszaka. Tűnőben van vele a szenvedés, a nyomorúság. Aki kitart, aki állhatatos marad, aki hűséges marad mindhalálíg, azt Jézus Krisztus maga mellé emeli az Ő uralmába, királyságába, dicsőségébe.

Szólok a kívülállókhöz is: akarod-e ezt? Mert a kívülállónak is fel kell, hogy gerjedjen a vágy a szívében, aki még nem volt ebben az uralomban és királyságban, hogy ez vár rám. Nekem mondhatja Jézus Krisztus: gyertek én Atyámnak áldottai, és örököljétek az országot, amely számotokra készítettett. De aki nem jön, annak a sötétség lesz az osztályrésze, ami az ördögnek és angyalainak készítettett. Ne várj tovább! Te is kapsz időt, a mögötted levő idő, kegyelmi idő és évek. Ne késs tovább te sem.

Szólok azokhoz is, akik azt mondják: Jézus Krisztusé vagyok. Ti pedig térjétek meg újból és újból a bűnös cselekedeteitekből. Menjünk vissza újból az élet forrásához az első szeretet tüzével. Áldjuk, magasztaljuk és szolgáljuk a mi örökké való Urunkat és Királyunkat.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus dicsőítünk és áldunk a te hívásodért, amit estéről-estére hallhatunk, amikor megszólalsz, és üzenetet küldesz.

Kérünk, hogy ez az üzenet hadd jusson el a szívünkig. Ne csak a fülünkkel halljuk, vagy még azzal sem, hivatkozva napi fáradtságra vagy terheinkre. Hadd figyeljünk a terápiára, hogy mi az, amit a betegek előírsz a gyógyulás érdekében.

Tudjuk, hogy a világban élünk, ahol vagy úgy járunk, mint a te gyermekeid, vagy úgy járunk, mint a világ fiai. Ha a te gyermekeidként járunk, légy áldott érte, és adj erőt, hogy megmaradjunk a kísértésekben, próbatételekben, amikor a jezabeli tanítások áradnak felénk, amelyekre sokszor nehéz nemet mondani. Te adj Lelkedből erőt, hogy értsük és kövessük szent igazságodat.

Kérünk, Urunk, őrizd meg a drága áron megváltott népedet. Te légy oltalmunk és erősségünk.

Kérünk, áldd meg az éjszakánkat is, engedd, hogy úgy menjünk innen haza, hogy szívünkben forgassuk ezeket az ígéket. Könyörülj rajtunk, Urunk, hogy ne földre esett ígék legyenek ezek, amiket a Sátán elkapkod, hogy ne higgyünk, és ne üdvözüljünk.

Engedd, hogy teremje meg az ige magva a gyümölcsöt, hogy hitünk nem üres hit lehessen, hanem áldott, kipróbált hit, amelynek vannak következményei.

Szentlelked végezze el ezt a munkát bennünk. Adj nekünk világosságot, tanácsot, vezetést. Köszönjük, hogy meghallgatod kérésünket.

Ámen.